

Anti-note

Reclame

Ni s-au stricat dinții de când sintem invitați să consumăm dulciuri, și ne-am făcut (unui dintre noi) obezi de când reclama ne îndeamnă să mincăm multe paste făinoase. Dar nu ni s-au tocit tălpile din cauză că afișe sau reclame ne invită spectaculos la teatru!

Pirpirie, pricăjită, ținută în „rezervația” citorva străzi dosnice, reclama teatrală e ca și inexistentă, chiar și pe panourile care îngrădeau clădirea Teatrului Național unde se făcea popularitate unui aname tip de... bucatărie.

Atunci e firesc să ne mirăm că pe stîlpii de troleibus, Teatrul Giulești a „în-drăznit” să ni-i arate pe Bănică, pe Stănculescu, pe Mariana Mihuț în spectacolele din repertoriu. Cam atît...

Sică Alexandrescu înălța cîndva baloane cu reclame, tipărea titlul piesei, pe care o juca, pe bancnote... (false) îl inscria pe oglinzile vagoanelor de tren.

Din păcate, acum fantezia pare-se că e în... „pauză”. Nici biete de vitrine scorojite și scofilitate ale teatrelor nu sînt totdeauna folosite ca lumea. Uitate sînt vitrinele librăriilor, diapozitivele cinematografele, și altele și altele... Dacă regizorii — mulți dintre ei — vor să violenteze spectatorii, de ce nu-i violentează și în faze premergătoare, ca trecători, cititori, consumatori în restaurante, călători în troleibuze. Unde sînt, în Gara de Nord, ghidurile spectatorilor de teatru, hărțile indicatoare ce arată drumul spre intrarea în sală? Dar cele de la Băneasa sau Otopeni? Dar acele construcții de metal —

ca la Cluj sau Iași — unde, învîrtindu-te în cerc, afli totul despre programul orașului? Sau, măcar în pasajele subterane fi-va oare și reclama teatrală la înălțime? Pînă atunci aștept să fiu chemat la teatru, de mirajul străzii! Dacă spectatorii ar fi invitați să noteze cu 1x2 calitatea spectacolului, sau în costul biletului li s-ar face și o asigurare pe viață ADAS — poate că și teatrele ar scîlpi în constelația reclamelor.

Si non è vero...

Spicuim din cronica amicului XY: „și ar trebui ca pe viitor discuțiile, mesele rotunde, ale Televiziunii să dureze cit mai puțin, să se acorde acestora un spațiu restrîns spre folosul vizualității, altminteri vom asista numai la emisiuni plicticoase...” ș.a.m.d.

Telefon:

— Aici redacția M. a Televiziunii. Dragă maestree XY, vrei să participai și dv. la o discuție în cadrul...

— Cu plăcere, dar dacă nu mai faceți ca rîndul trecut. Ori îmi acordați 20 de minute pentru a-mi putea dezvolta teoriile, și să țineți seama ca tovarășul să nu mă întrerupă, ori de loc. Și apoi, mai învățați operatorii cum să umble cu prim-planurile. Nu sintem toți Florin Piersic, dar dacă e discuție, discuție să fie...

Publicitate

Un zelos critic de teatru, firește, iubitor al spectacolelor bune de oriunde — din Capitală ca și din provincie

— se deplasează deunăzi, la unul din teatrele din țară ca să asiste la premiera unei proaspete puneri în scenă.

Își anunțase desigur — după tot tipicul bunelor maniere — sosirea. Ceea ce nu l-a împiedicat să fie teribil de impresionat, cînd, nici nu apucase bine să între pe artera ce-l ducea spre teatru, o seamă de pietoni, l-au acostat, întrebîndu-l dacă nu cumva are „un bilet în plus!” Și așa — pînă la ușa teatrului, „n-aveți un bilet în plus!” devenise un leit motiv...

În sală, rotindu-și privirea, rămase plăcut surprins să vadă — în staluri, la balcoane, în loji — că teatrul era ticsit de lume.

„Bravo! își zice. Uite ce-nseamnă să știi să faci publicitate...”

Cronica scrisă avea și ea să consemneze alături de opiniile privind spectacolul pe atare, și impresia colosală pe care i-a lăsat-o atmosfera de întîmpinare a spectacolului de către public, și cum nu se mai găsea un loc, nici... în picioare etc. etc.

Ei, cite teatre n-ar vrea să aibă un asemenea director care-și mobilizează salariații, rudele și prietenii, pentru a-i trimite să-l acosteze pe cronicarul bucareștean cu un „n-aveți un bilet în plus!”

Fiindcă, spectacolul cu pricina n-a mai apucat, după plecarea cronicarului, să vadă cele scrise de el... din lipsă de spectatori...

